

Οι κλιμακούμενες απαιτήσεις της τρόικας ωθούν την παραπαίουσα κυβέρνηση πέραν των ορίων αντοχής της, και τη χώρα προς τις εκλογές ή άλλες πολιτικές εξελίξεις, ακριβώς δύο χρόνια από την ανάληψη της εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ, υπό τον Γ.Α. Παπανδρέου. Ήταν τα κρισιμότερα χρόνια της μεταπολιτευτικής περιόδου και πρελούδιο για πολύ δύσκολους καιρούς. Η Ελλάδα βρίσκεται σε πτώση και μαρασμό, οι Έλληνες πλήττονται από κατάθλιψη και φοβία, περισσότερο κι από τη βίαιη, απότομη φτωχοποίηση.

Τα δύο αυτά γεγονότα, ο μαρασμός και η διακυβέρνηση, συνδέονται, όχι μονοσήμαντα, αλλά συνδέονται. Και προφανώς η εύκολη οδός ανακούφισης από τον πόνο και τον φόβο των επερχομένων, θα ήταν η άμεση εξεύρεση υπευθύνων, ενόχων και αποδιοπομπαίων τράγων. Ομως όχι, η εύκολη οδός, το κυνήγι ενόχων και μαγισσών, θα ήταν επώδυνη οδός, ενδεχομένως με κόστος πολύ βαρύτερο από το όφελος της ανακούφισης.

Αυτό που προέχει σήμερα είναι να αντιληφθούμε ότι δεν κινδυνεύουμε μόνο από τη βίαιη υποτίμηση του ιδιωτικού και δημόσιου πλούτου, δεν κινδυνεύουμε από τη φτώχεια - αυτά έχουν ήδη συντελεσθεί και συντελούνται, χωρίς να μπορούμε να επηρεάσουμε άμεσα την τροπή τους. Πολύ περισσότερο κινδυνεύουμε από την απώλεια του φρονήματος, την απώλεια της εθνικής κυριαρχίας, την απώλεια της αξιοπρέπειας, ατομικής και συλλογικής, τη ρήξη της κοινωνική συνοχής, το ξεκούρδισμα των κρατικών λειτουργιών.

Η βίαιη υποβάθμιση εισοδημάτων και περιουσιών σοκάρει τόσο πολύ, που χάνουμε από την όρασή μας τους κινδύνους αποσάθρωσης του κοινωνικού οικοδομήματος, εξαιτίας της περικοπής πόρων και της κλιμακούμενης κόπωσης και αδράνειας των κρατικών μηχανισμών. Το πολλαπλασιαζόμενο κοινό έγκλημα, η γκετοποίηση εκτεταμένων ζωνών της Αθήνας, η εγκατάλειψη των αναπήρων και των μειονεκτούντων από το συρρικνούμενο κοινωνικό κράτος, η μαζική εξάπλωση επαίων, ρακοςυλλεκτών και αστέγων, είναι τα ανησυχητικά σημάδια που πρέπει να αξιολογήσουν οι Έλληνες πολίτες. Και να αποφασίσουν: θα πορευτούν στο εξής φτωχοί, αλλά με αξιοπρέπεια, με αυτοσεβασμό, με οργάνωση κοινωνίας, με ρυθμό βίου.

Και να δράσουν αναλόγως, για να προστατέψουν πολύτιμες πολιτισμικές κατακτήσεις, αυτές που έως τώρα φάνταζαν αυτονόητες: να περπατάει ασφαλής στη γειτονιά του ο γέροντας, να λειτουργούν οι συγκοινωνίες, το νοσοκομείο, το λιμάνι, το σχολείο, η αποκομιδή απορριμμάτων. Δεν είναι αυτονόητο ότι θα λειτουργούν ευτάκτως όλα αυτά,

Για την Ιστορία και τα παιδιά μας

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Αερας
Πέμπτη, 06 Οκτώβριος 2011 12:02

εφόσον αδιαφορήσουν ή στασιάσουν οι εργαζόμενοι, αν ο καθείς στραφεί στον εαυτό του και στην κατατομία του, αν κυριαρχήσουν η μνησικακία, η πίκρα, ο τομαρισμός και η εμφύλια τυφλότης.

Ναι, βεβαίως, κάθε νοικοκυριό συγκροτεί τις στρατηγικές της επιβίωσής του, αλλά μαζί με την ατομική διάσωση έχουμε καθήκον να αναπτύξουμε πάραυτα στρατηγικές διάσωσης του δημόσιου χώρου, του δημοκρατικού κράτους, των θεσμών, των θεμελίων του και των λειτουργιών του. Εχουμε καθήκον να επιζηήσουμε με αξιοπρέπεια, το χρωστάμε στην ιστορία μας και στα παιδιά μας.

<http://greekreview.blogspot.com/2011/10/t-n.html>

ΠΗΓΗ [GREEKVIEW](#)